

Carrer de Jaume Marquès

Als seus 85 anys, el doctor Jaume Marquès i Casanovas ha aconseguit un honor infreqüent: el de tenir un carrer amb el seu nom a la ciutat de Girona, de la qual és Cronista Oficial.

Són, efectivament, ben poques les persones que han pogut rebre en vida aquest reconeixement municipal. En aquest cas, la distinció és tan merescuda com indiscutible: el doctor Marquès ha resseguit pam a pam els principals indrets ciutadans, n'ha estudiat pacientment els orígens, n'ha observat les transformacions i, com a fruit de la seva recerca, ha pogut publicar dotzenes d'articles que, degudament aplegats i ordenats, han donat cos a quatre llibres i a un cinquè en procés d'edició. Llibres que l'èxit ha fet ja introbables, però que són de lectura i de consulta obligades, plens d'informacions erudites, de troballes inèdites i d'evocacions sensibles, com una guia en profunditat pels secrets de Girona.

Però el doctor Marquès és molt més que el Cronista Oficial de la Ciutat, i per això l'assignació del seu nom a un carrer ha coincidit amb un homenatge d'un altre abast: el que li han tributat, sota el patrocini del Consell Comarcal del Gironès, els organitzadors de les Festes Populares de Cultura Pompeu Fabra, en la seva vint-i-tresena edició celebrada a Cassà de la Selva. Un homenatge «per la seva tasca en favor de la cultura, la història i la llengua del país».

A la festa de Cassà, el doctor Enric Mirambell va ser l'encarregat de glossar públicament la figura de l'homenatjat, en el seu triple vessant d'home, d'intel·lectual i de capellà. El president del Parlament de Catalunya va presidir l'acte, i el doctor Marquès, voltat cordialment pels seus amics, va agrair amb senzillesa i bon humor el tribut a «una vida llarga, això sí, però obscura i silenciosa, que només s'ha convertit en il·lustre gràcies a aquest acte desproporcionat».

Ara, el doctor Marquès, canonge de la Seu, ex-professor del Seminari, ex-director del Museu Diocesà, arxiver emèrit de la Catedral, conseller de redacció d'aquesta *Revista*, ha tornat discretament a la quietud dels pappers, a la fecunditat d'una feina que no admet jubilacions, a la serenitat d'una vida rica en inquietuds i plena de sentit. En un indret de la Girona nova, un tros de terreny amb prou feines urbanitzat portarà el nom de Jaume Marquès. A poc a poc, s'hi alçaran a banda i banda, delimitant-lo, les «cases noves» del seu segon cognom. Així tindrà assegurada en vida una doble perennitat: la de la seva obra i la del seu nom, vinculat al creixement de la ciutat en la qual i per a la qual ha viscut.

